

Jauvaják: NEJVĚTŠÍ VEJPRASK

Když přestalo pršet, mohl jsem jít zase ven. Ostatní děcka, zahnaná domů před letní buřinou, stále ještě nevylezla, asi se ještě cpali odpoledníma sváčama. Brzy jsem se začal nudit bagrováním koryt v pískovišti a šel jsem za barák, pozorovat, jak velký nákladáci rozstříkují tu obrovskou kaluž vody z vymletý díry v asfaltce. To bylo místo, kam jsem ještě směl. Ale já se fakt nudil a tak jsem šel přes ulici, což bylo pochopitelně zakázáno, neb by mě mohlo přeci něco přejet. Za silnicí byl totiž náš staďák a tam si někdy hráli kluci z jinejch baráků. Dnes ale vymetýno. Ani noha.

Už dlouho mě lákala malá branka v oplocení na konci areálu, která se zamykala jen při placených akcích. Za ní končilo moje městečko. Tam bylo pole, cesta, keře, roští a les. To bylo prostředí pro fantazii pětiletého kluka. Jakmile jsem vstoupil za branku, musel jsem pokračovat. A tak jsem zkoumal dál a dál. Každý kousíček prostoru byl přeci tak úžasný. Když se již blížil soumrak, a já jsem byl zrovna indiánský náčelník řítící se v čele své družiny na nepřátelský tábor, vynořila se na horizontu, v průrvě lesíku postava nepřátelského bojovníka. A kvapem ke mně. Úlekem jsem spadl z koně. Tedy z klády. Byla to moje máma.

„Ty hajzle mrňavej, já tě zřežu žes to neviděl!“ vřeštila a začala lomcovat v keřišti náletových lísek s prutem. Nemusel jsem nijak dlouze přemýšlet nad tím, co bude následovat.

„Učitelka ve školce říkala, že se nesmí lámat keře“ pronesl jsem žadonivě, již v poloze kleče se sepjatými dlaněmi, bláhově tak prosíc o odpuštění.

„Já ti dám nesmí. Moc dobře víš, co nesmíš ty!“ Máma byla udýchaná a při střetu našich očí jsem si uvědomil, že zjevně kvůli mně probřečela celý odpoledne, když mě hledala. Tato skutečnost se vzápětí zcela otočila. Někde v sobě našla takovou sílu, že ten prut urvala. Prostě najednou tam stojí s dlouhým a tlustým a lískovým prutem a už chytám první.

Přesně na obě půlky.

„Áááá“ vyjeknu, padnu na všechny čtyři, zvedám se a snažím se utéct. A „šleh“- prut se obtočil kolem stehna. To bolí děsně moc.

„Ááááú, jáááú. Rána mě opět srazila. A už mě drží za ruku. Už neuteču. Svíjím se jako hádě, nedaří se mi vykrotit z pevného sevření její dlaně. A švihance pokračují. Snažím se chytit máminu ruku. Nejde to. Teď jsem strčil ruku do dráhy.

„Uáááá“ čertovsky to kouslo. Třepu ručičkou a přilepí se dva lískance na zadek hned za sebou. To už fakticky řvu jako tur, pro slzy už nevidím a nudli z nosu už ani nepopotahuju. Škoda, že je léto a já jsem jen v trenkách. Modrý podzimní tepláky by přeci aspoň trochu zmírnili tu bolest. Ještě chvíli svíjení po dalších šlehancích, a pak se máma konečně vysílila natolik, že vejprask ustal.

Nevím kolik jsem tenkrát dostal ran. Ale jak se někdy říká „dostat na pamětnou“, tak tenkrát to byl ukázkový případ. Nikdy před tím, ani potom jsem nedostal tak krutě. Taky jsem ale už nikdy neutekl, ačkoli k dosažení mě plné poslušnosti to stejně nestačilo.

Doma jsem ještě klečel před zrcadlem s nataženýma rukama. Prut zůstal v lese, tak jsem na nich měl vařečku. Toliko předmět pro mě standardní. Náhle zazvoní zvonek. Sousedka, mámina kamarádka se jde zeptat jestli jsem už na světě. Za ní vběhne její

syn, můj kámoš. Hned se na mě soucitně dívá, po vejprasku by totiž klečel taky. Já na něj vyplazuji jazyk a hned odvracím hlavu. Hrozně se totiž stydím. Ne proto v jaké jsem poloze, ale byl jsem děsně usoptěnej a ubulenej. A já se vždycky snažil nebrečet, když dostávám nářez.

JAUVAJÁK

www.spankboy.cz